

- > Journalistiek
- > Communicatie-advies
- > Marketingcommunicatie
- > Kunstprojecten
- > Fokke, Sukke en ik
- > Even Groningens liefje
- > Plakken maarrrrr...
- > Stelt het wat voor?
- > Robbie RIP
- > Werken in NYC
- > What a scoop!
- > De prijs voor brutaliteit
- > Voor een gulden gekocht
- > Run Robbie. Run
- > Bart
- > Marry Rob
- > Plaatjes schieten
- > Nog 28 keer dood
- > Absolut wrecked

Groningen, 20 mei 1963

Rob Mulder

1981-1991

Journalistiek

Rob volgde een opleiding in de journalistiek bij Persbureau Tammeling in Groningen, als leerling-journalist. Dit mede op advies van Eef Brouwers, destijds hoofdredacteur van het Nieuwsblad van het Noorden. In zijn tijd bij Persbureau Tammeling deed Rob de normale verslaggevers werkzaamheden en was hij anderhalf jaar verantwoordelijk voor het Harener Weekblad. Daarnaast waren er natuurlijk de werkzaamheden voor de opdrachtgevers van het Persbureau, zoals het NOS Journaal, het ANP, de Leeuwarder Courant, het Utrechts Nieuwsblad, de Haagsche Courant etcetera.

In 1989 werd Rob aangezocht door Wim Ramaker, hoofdredacteur Radio Noord, als stadsverslaggever voor Groningen. Daarnaast deed Rob in die tijd ook 'variaprogramma's', programma's voor het vermaak. Hiervoor bleek hij talent te hebben en de programma's die hij deed trokken grote aantallen luisteraars. Toenmalig collega Henk Binnendijk beschreef Rob als iemand met het talent 'van iemand die niks iets groots kan maken'. Rob voelt dit nog steeds als een groot compliment, of is dat raar?

1991-2002

Communicatie-advies

In 1991 volgde Rob zijn hart en besloot freelancer te worden. Hij startte zijn eigen bureau, Communad. Vanuit dit bureau deed hij freelance werkzaamheden voor Radio Noord, de presentatie van het ochtendprogramma, het sportprogramma op zondagmiddag en meerdere 'verstrooiingsprogramma's' in het weekend.

Daarnaast richtte Rob zich op het schrijven van communicatieplannen en -analyses voor onder meer de provincie Groningen, de GADO, de gemeente Groningen (diverse projecten). Het bedrijf begon te groeien en het richtte zich naast het voorgaande ook op meer commerciële opdrachten. Zo leidde Rob als interim manager de interne communicatie rond het invoeren van de tiencijferige telefoonnummers voor PTT Telecom en werkte hij als strategisch adviseur voor KPN Mobiele Communicatie. Ook deed Rob meerdere roadshows voor PTT Post en TNT.

2002-heden

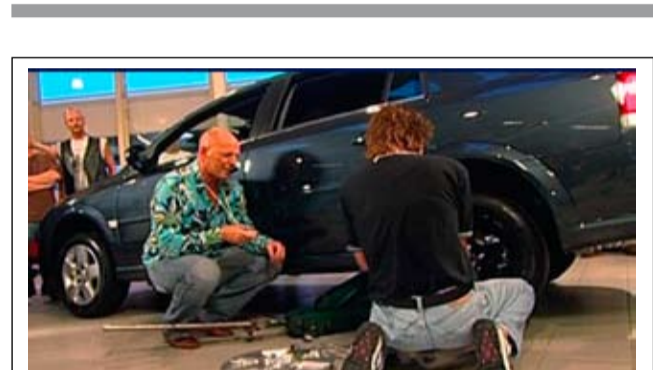
Marketingcommunicatie

In 2002 maakte Rob de overstap naar de marketingcommunicatie, vanuit de behoefte meer scheidend te werken. Het creatieve hart riep, ook ingegeven door freelance werkzaamheden voor reclamebureau Ogilvy. Met Jos van Weperen richtte Rob Communication Unlimited (nu Darling Agency) op. In de afgelopen jaren ontwikkelde Rob creatieve concepten voor tientallen (internationale) ondernemingen, als DSM, Solvay, Genencor, Hamilton Beach, Absolut, TU Delft, TNO en Shell. Darling Agency heeft kantoren in Groningen (12 mensen) en New York (6 mensen).

2008-heden

Kunstprojecten

Om zijn creatieve behoeften optimaal te bevredigen startte Rob op 4 juli 2008 (Independence Day) in New York robbiemulder.com. Het gaat hier om een creatieve zoektocht met projecten, installaties, schilderijen, fotografie en columns en gedichten. Robbiemulder.com is een experiment dat er uiteindelijk toe moet leiden dat er 'iets' naar boven komt dat er toe doet. Het draait om de tocht, niet om het einddoel.

Weer even tv-presentator

Even Groningens liefje

De reacties waren overweldigend. En hoewel het al weer 3 jaar geleden is dat ik het autoprogramma Liefje GT op TV Noord presenteerde, word ik er nog steeds op aangesproken. Het ging ook helemaal niet over auto's. Maar wel om alles er omheen: zoveel mogelijk mensen in een auto proppen, het Gronings kampioenschap wielwisselen en meer onzin. En een presentator die geen moer verstand van auto's heeft. Jaja, ik heb vrienden gemaakt!

Columns en zo.

Plakken maarrrrr...

Het is de oudste manier van publiceren. En het is ook verreweg de leukste. Ik schrijf twee-weekelijks een column die ik publiceer in kroegen, op meterkastjes en waar ik ze maar kwijt kan. Meteen reactie. 'Schrijf je dat zelf Mulder?', of 'Dat schrijf je toch niet op. Je bent niet goed'. Het mooiste is stiekem plakken. Voel me 15. Dat is voor iemand van 45 echt een zegen, kan ik je vertellen.

Een jaar of twintig geleden heb ik me suf gelachen om een mopje waarin als tussencloze **god** voorkwam, de Gorilla Ophaal Dienst. Het moet gereformeerde moppentappers een gruwel zijn geweest. Maar shockeren **is** leuk. God haalt gorilla's op, en opeens is hij een van ons. Dat heeft wel wat. Ikzelf geloof in mijn dode tante Mien. Ze was **verreweg** de liefste, aandoenlijkste en schattigste. En ze was feilbaar. Ze fietste idioot roekeloos door **de** stad, rolde tijdens een vispartijtje het Van Starckenborghkanaal in en rookte zich te pletter. Net een mens. We hebben ons jonge poesje naar haar genoemd. Tante Mien. We lachten ons rot om haar. Ze is **de leukste**. Dat geloof ik niet. Dat is zo.

Grappig, ziek, hard.

Fokke, Sukke en ik

Fokke en Sukke zijn legendarisch. Grappig, ziek, hard. Geweldig. Op een gegeven moment schoot me een typische Fokke en Sukke grap te binnen. Ik stuurde het ideeetje in en tot mijn grote opwinding gebruikten Reid, Geleijnse en Van Tol 'm. Hij stond op 3 juli 2003 in het NRC Handelsblad. De strip is ondertekend met M(mulder)RGVT.

'Beste Rob, Hartelijk dank voor je leuke inzending. We vonden hem aan alle eisen voldoen (we moesten alledrie lachen) en hebben hem getekend. Hij verschijnt vandaag in NRC Handelsblad. Hij staat in de loop van de ochtend op www.foksuk.nl, ik stuur je hierbij een lage resolutiefiler. De initialen van je achternaam zijn aan de onze toegevoegd. We hebben de titel een beetje veranderd. Het origineel wordt vandaag naar je toe gestuurd. We hopen dat je nog een keer zo'n goeie grap aan ons zal zenden.

Met vriendelijke groet, Jean-Marc van Tol'

Mijn collega's waren slimmer...

De prijs voor brutaliteit

Bij de ontruiming van een kraakpand zou ik beladen met een Nagra (een bandopname apparaat van een kilo of 8) en een zender (ik werkte bij de radio) achter de Mobiele Eenheid van de politie het kraakpand in rennen. Maar zover kwam het niet. Live in de uitzending kreeg ik, toen de ME het pand in stormde, een zware verbom op de kop. Even buiten westen en weer opgekrabbeld stond ik belemmerd op straat. Tot hilariteit van mijn collega's die op veilige afstand in een knup van het lachen lagen. Een alerte politievoorlichter informeerde de luisteraars over de gebeurtenissen. Shit happens.

Maak er een mediacentrale van

Voor een gulden gekocht

Henk Wiering, een zeer ondernemende vastgoedklant van mijn bureau, zat met een gebouw in zijn maag. Een 80 jaar oude elektriciteitscentrale buiten dienst. Hij had 'm voor een gulden gekocht, maar nu? Of ik misschien een ideeetje had? Met de sleutels van het immense pand liep ik een paar uur rond in het pand. En toen wist ik het. Dit prachtige oude industriële gebouw, verdiende een hypermoderne invulling. En ik wist dat een aantal mediabedrijven, waaronder de regionale omroep, een omgeving zochten met een supersnelle dataverbinding voor de verzending van televisiebeelden en andere zware bestanden. Mijn plan werd uitgevoerd. De Mediacentrale is inmiddels een begrip in medialand.

nr 38263

Run Robbie. Run

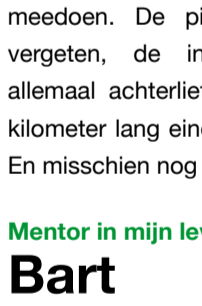
Met nr 38263 rende ik in november 2000 ruim 5 uur lang door New York. Samen met nog 80 andere Groningers. Het was een vasteroederneming SIG. Getraind, slecht getraind en ongetraind (ik) liepen 80 ondernemers de marathon van New York. Ik moest uit solidariteitsoverwegingen wel meedoen. De pijn was ik zo vergeeten, de indruk die het allemaal achterliet niet. Ruim 42 kilometer lang eindeloos genoten.

En misschien nog wel het meest van de sigaret na de finish.

Mentor in mijn leven

Bart

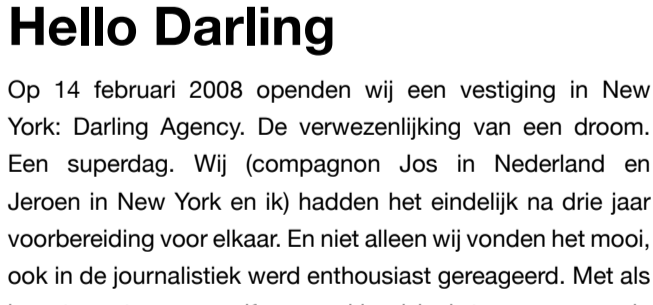

Ik heb een vader. Ik heb een moeder. En ik had Bart. Bart Tammeling was mijn mentor in de journalistiek. Als leerling journalist heb ik van hem het vak geleerd. Maar dat niet alleen. Bart was ook een mentor in mijn leven. Zo lief. Zo grappig. Zo gepassioneerd. Zo begaan. Van sommige mensen denk je dat ze er altijd zullen zijn. Maar op 19 maart 1993 weigerde, zoals oud-collega Hanneke Boonstra het schreef, 'zijn warme, liefhebbende hart nog langer te kloppen'. En toch is hij er nog steeds.

Een vestiging in New York

Hello Darling

Op 14 februari 2008 werd mijn vestiging in New York: Darling Agency. De verwezenlijking van een droom. Een superdag. Wij (compagnon Jos in Nederland en Jeroen in New York en ik) hadden het uiteindelijk na drie jaar voorbereiding voor elkaar. En niet alleen wij vonden het mooi, ook in de journalistiek werd enthousiast gereageerd. Met als hoogtepunt voor mezelf een weekboek in de toonaangevende krant Het Financieele Dagblad.

Een superdag

Marry Rob

Met een filmposter nodigden Wendy en ik familie en vrienden uit voor ons huwelijks op 20 mei 2007. Met Sam en Mik als de verdedigers van alles. Een superdag met de liefste mensen om ons heen.

Plaatjes schieten

Stelt het wat voor?

Is het fotografie? Stelt het wat voor? Is het goed genoeg? Het kan me allemaal niet schelen. Zelf vind ik de foto's die ik maak natuurlijk geniaal. En dat zijn ze ook, maar niet iedereen herkent dat. Zoals deze, gemaakt in Hamburg. In 1 woord briljant.

Nog 28 keer dood

Robbie RIP

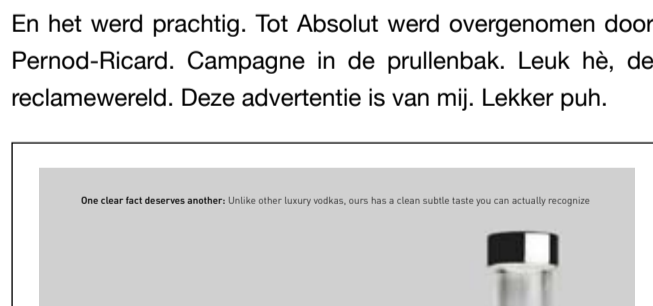
Ik moet opschieten, want ik moet dit jaar nog 28 keer dood. Dat heb ik me ten doel gesteld in mijn kunstproject 'Dead all over the place'. Twee grafmonumenten heb ik nu geplaatst, in Amsterdam en Parijs. Dus ik moet nog even aan de slag. Concept? Foto's van mezelf en mijn gezin, bloemetjes, frutsels en kaarsjes. Want Rob is dood en hij wil zijn eigen begrafenis zien. Morbide? Kijkersfiles, dat is morbide.

Absolut wrecked

Werken in NYC

Een van de topmomenten in mijn carrière als reclameman was wel het werken in New York aan een campagne voor het wodka-merk Level van Absolut. Ik heb me drie keer in de ronde gewerkt, samen met vier, vijf Amerikaanse collega's. En het werd prachtig. Tot mijn overgang door Pernod-Ricard. Campagne in de prullenbak. Leuk hè, de reclamewereld. Deze advertentie is van mij. Lekker puh.

Een wereldwijde primeur.

What a scoop!

In mijn tijd als journalist (van 1981 tot 1992) overkwam mij het. Twee vrouwen trouwen op vrijdag 11 maart 1983 voor de Katholieke Kerk in Groningen. En ik was de enige die het wist. Zeer opwindend allemaal. Geheime telefoongesprekken, meerdere checkrondes en zwijgen in vijf talen. Op vrijdagmiddag, enkele minuten nadat het huwelijk door pastoor Heymans was voltrokken zette ik mijn bericht op het nieuwsnet van het Algemeen Nederlands Persbureau (ANP) en ging het de wereld in. Op zaterdag stond het bericht in vele honderden kranten over de hele wereld.

